

STINA JACKSON

ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Ρόμπερτ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΕΛΑΜΠΕ, τον κέντριζε και τον έκαιγε καθώς ερχόταν σε επαφή με το δέρμα του, έλεφτε πάνω στα δάση και στις λίμνες, δίνοντάς του κίνητρο να συνεχίσει να ανασαίνει με την υπόσχεση μιας νέας ζωής. Το φως γέμιζε το μέσα του με την επιθυμία να ξυπνήσει. Ήταν ακόμα Μάιος, ωστόσο ξύπνησε από τις αχτίδες που περνούσαν μέσα από διάφορα εμπόδια. Μπορούσε να ακούσει το χιόνι που έλιωνε να κυλάει στο έδαφος καθώς ο χειμώνας αιμορραγούσε. Τα ποτάμια φούσκωναν καθώς τα υψίπεδα έβγαζαν τον χειμωνιάτικο μανδύα τους. Σύντομα το φως θα καταβρόχθιζε τις νύχτες, δίνοντας ζωή σε οτιδήποτε κοιμόταν κάτω από τα σάπια φύλλα. Θα ζέσταινε τα μπουμπούκια των δέντρων μέχρι να ανθίσουν, και τα δάση θα αντηχούσαν από το κάλεσμα του ζευγαρώματος και τα πεινασμένα κλαψουρίσματα της νέας ζωής. Ο ήλιος του μεσονυχτίου θα έκανε τους ανθρώπους να βγουν απ' τα λημέρια τους για να γελάσουν, να κάνουν έρωτα. Θα τους τρέλαινε, θα τους έκανε να γίνουν βίαιοι. Κάποιοι ίσως εξαφανίζονταν, τυφλωμένοι από το φως, έχοντας χάσει την αίσθηση προσανατολισμού τους. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι είχαν πεθάνει.

*

Κάπνιζε μονάχα όταν την έψαχνε. Ο Δελ την έβλεπε να κάθεται στη θέση του συνοδηγού κάθε φορά που άναβε τσιγάρο. Την έβλεπε να μορφάζει παρατηρώντας τον πάνω από τα γυαλιά της.

«Νόμιζα πως το είχες κόψει».

«Το έκοψα. Ένα τσιγάρο κάνω μόνο».

Μπορούσε να τη δει καθώς κουνούσε το κεφάλι της περιφρονητικά και ξεγύμνωνε τους μυτερούς κυνόδοντες που τόσο την ντρόπιαζαν. Την ένιωθε πιο κοντά του καθώς οδηγούσε το βράδυ, ενώ ο ουρανός δεν είχε ακόμα αποχωριστεί το φως της μέρας. Τα μαλλιά της έμοιαζαν κατάλευκα όταν τα έλουζε ο ήλιος. Μπορούσε να δει τις φακίδες που κάλυπταν τη ράχη της μύτης της, τις οποίες προσπαθούσε μάταια να κρύψει με μείκ απ τα τελευταία χρόνια, και τα μάτια της, που παρατηρούσαν τα πάντα, ακόμα κι όταν έδινε την εντύπωση ότι δεν πρόσεχε. Έμοιαζε περισσότερο με την Ανέτ παρά μ' εκείνον. Τα γονίδια της ομορφιάς σίγουρα δεν προέρχονταν από εκείνον. Ήταν όμορφη· και αυτή δεν ήταν μονάχα η δική του υποκειμενική άποψη. Ακόμα κι όταν η Λίνα ήταν μικρή, όλοι την κοιτούσαν με θαυμασμό. Μπορούσε να φέρει το χαμόγελο ακόμα και στο πιο κατσούφικο πρόσωπο. Αλλά κανείς δεν την έβλεπε πια. Κανείς δεν την είχε δει εδώ και τρία χρόνια – τουλάχιστον κανείς δεν είχε αναφέρει πως την είχε δει.

Τα τσιγάρα του τελείωσαν προτού φτάσει στο Γερν. Η Λίνα δεν καθόταν πια δίπλα του. Το αμάξι ήταν αδειανό, σιωπηλό, και εκείνος είχε σχεδόν ξεχάσει πως οδηγούσε. Τα μάτια του κοίταζαν στον δρόμο δίχως να βλέπουν. Ταξίδευε

τόσο συχνά στον συγκεκριμένο αυτοκινητόδρομο, ο οποίος ήταν γνωστός και ως Ασημένιος Δρόμος, που τον γνώριζε σαν την παλάμη του χεριού του. Ήξερε κάθε στροφή του, κάθε άνοιγμα στις μπαριέρες που άφηνε τις άλκες και τα ελάφια να περνούν ελεύθερα απέναντι, αν ήθελαν. Ήξερε σε ποια σημεία η άσφαλτος μάζευε νερό και πού η ομίχλη η οποία κατέβαινε από τα δάση εμπόδιζε την ορατότητα. Η χρησιμότητα του δρόμου χάθηκε μαζί με το κλείσιμο των αργυρωρυχείων· κι έπειτα από χρόνια παραμέλησης, υπό το μένος των καιρικών φαινομένων, είχε γίνει εξαιρετικά επικίνδυνος. Ήταν, ωστόσο, ο μοναδικός δρόμος που συνέδεε το Γκλίμερστρεσκ με τα υπόλοιπα χωριά της ενδοχώρας, και όσο κι αν σιχαινόταν τη γεμάτη ρωγμές άσφαλτο και τα χορταριασμένα χαντάκια στις άκρες του δρόμου που άφηνε πίσω του, δεν μπορούσε να του ξεφύγει. Εκεί εξαφανίστηκε. Ο δρόμος αυτός κατάπιε την κόρη του.

Κανείς δεν ήξερε πως οδηγούσε τα βράδια ψάχνοντας τη Λίνα. Ή πως κάπνιζε το ένα τσιγάρο πίσω απ' τ' άλλο, αγκαλιάζοντας το κάθισμα του συνοδηγού, και πως μιλούσε με την κόρη του σαν να ήταν δίπλα του, σαν να μην είχε εξαφανιστεί. Δεν είχε κανέναν για να μιλήσει από τότε που τον άφησε η Ανέτ. Του είπε πως εκείνος έφταιγε. Εκείνος είχε πάει τη Λίνα στη στάση του λεωφορείου με το αμάξι εκείνο το πρωί. Εκείνος έφταιγε.

Έφτασε στη Χελέφτεο στις τρεις τα ξημερώματα και σταμάτησε στο βενζινάδικο για να φουλάρει το ντεπόζιτο και να γεμίσει το θερμός του με καφέ. Παρά την περασμένη ώρα, ο ταμίας με τα πυρρόξανθα μαλλιά και τη χωρίστρα ήταν ξύπνιος και χαμογελαστός. Θα ήταν γύρω στα δεκαεννιά με είκοσι. Την ίδια ηλικία θα είχε και η Λίνα τώρα, αν

και δυσκολευόταν να τη φανταστεί ενήλικη. Αγόρασε ένα πακέτο Marlboro Lights παρά τις ενοχές του. Η ματιά του έπεσε σε μια στοίβα με αντικουνουπικά δίπλα στο ταμείο. Ο Δελ πλήρωσε με την κάρτα του. Τα πάντα του θύμιζαν τη Λίνα. Εκείνο το πρωί βρομοκοπούσε αντικουνουπικό. Ήταν το μόνο που θυμόταν. Είχε κατεβάσει το παράθυρο για να φύγει η δυσωδία αφότου την άφησε στη στάση του λεωφορείου. Δεν θυμόταν τι είχαν συζητήσει εκείνο το πρωί, αν ήταν χαρούμενη ή λυπημένη, ή τι είχαν φάει για πρωινό. Όσα είχαν συμβεί στη συνέχεια έπαιναν τον μεγαλύτερο χώρο στη μνήμη του, και μονάχα η ανάμνηση της μυρωδιάς του αντικουνουπικού είχε παραμείνει. Ήταν το μοναδικό πράγμα που κατάφερε να πει στην αστυνομία εκείνο το βράδυ – πως η Λίνα βρομοκοπούσε αντικουνουπικό. Η Ανέτ τον είχε κοιτάξει με μισό μάτι, σαν να μην τον αναγνώριζε, σαν να ήταν κάποιος για τον οποίο ντρεπόταν. Κι αυτό το θυμόταν επίσης.

Άνοιξε το πακέτο και κράτησε το σβηστό τσιγάρο στα χείλη του μέχρι που βγήκε στον Ασημένιο Δρόμο, με κατεύθυνση βόρεια αυτή τη φορά. Ο δρόμος της επιστροφής ήταν πάντοτε πιο γρήγορος και πιο θλιβερός. Η ασημένια καρδιά της Λίνα κρεμόταν από μια αλυσίδα στον καθρέφτη και αντανάκλούσε το φως του ήλιου. Καθόταν πάλι δίπλα του. Τα ξανθά μαλλιά της κάλυπταν σαν κουρτίνα το πρόσωπό της.

«Μπαμπά, ξέρεις ότι έχεις καπνίσει είκοσι ένα τσιγάρα μέσα σε λίγες ώρες;»

Ο Δελ τίναξε τη στάχτη έξω από το παράθυρο και φύσηξε τον καπνό από την άλλη.

«Τόσο πολλά ήταν;»

Η Λίνα κούνησε το κεφάλι φανερά απογοητευμένη.

«Ξέρεις ότι κάθε τσιγάρο μειώνει τη ζωή σου κατά εννιά λεπτά; Απόψε, δηλαδή, έκοψες εκατόν ογδόντα εννιά λεπτά από τη ζωή σου».

«Τι μου λες...» είπε ο Λελ. «Μήπως έχω κάποιο λόγο να ζήσω;»

Η απάντησή του έκανε τα γαλανά μάτια της να σκοτεινιάσουν καθώς τον κοίταξε.

«Πρέπει να με βρεις. Είσαι ο μόνος που μπορεί».

*

Η Μέγια ξάπλωσε με τα χέρια πάνω στην κοιλιά και προσπάθησε να μην ακούει το γουργουρητό κάτω από τα δάχτυλά της, αλλά και τους αηδιαστικούς ήχους που έρχονταν κάτω από τις σανίδες του πατώματος. Τα βογκητά της Σίλιε και του νέου της άντρα. Το τρίξιμο των σουμιέδων και το γάβγισμα του σκυλιού. Άκουσε τον άντρα να φωνάζει στο σκυλί να φύγει και να καθίσει ήσυχο.

Μπορεί να ήταν αργά, ωστόσο ο ήλιος έλαμπε μέσα στο μικρό τριγωνικό δωμάτιο. Σχημάτιζε ζεστές, χρυσαφίες στήλες πάνω στους γκριζωπούς τοίχους και αποκάλυπτε τα μικρά αιμοφόρα αγγεία καθώς έπεφτε πάνω στα κλειστά της βλέφαρα. Η Μέγια δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Γονάτισε δίπλα στο χαμηλό παράθυρο και με το χέρι της καθάρισε τους ιστούς. Ο γαλανός νυχτερινός ουρανός και το σκοτεινό δάσος απλώνονταν ως εκεί που έφτανε το μάτι της. Αν τέντωνε τον λαιμό της, θα έβλεπε κι ένα κομμάτι της σκοτεινής, γαλήνιας λίμνης. Σκηνικό σχεδόν ονειρικό. Ένωθε σαν τη φυλακισμένη πριγκίπισσα του παραμυθιού, κλειδωμένη σε έναν πύργο βαθιά μέσα στο σκοτεινό δάσος, καταδικασμένη να

ακούει τα σεξουαλικά τερτίπια της κακιάς μητριάς της από τον κάτω όροφο. Όμως η Σίλιε δεν ήταν η μητριά της· ήταν η μητέρα της.

Καμιά τους δεν είχε πάει ποτέ στο Νόρλαντ. Στη διάρκεια του πολύωρου ταξιδιού με το τρένο προς Βορρά τις έπιασαν οι αμφιβολίες. Τσακώθηκαν, έκλαιψαν και πέρασαν ώρα σιωπηλές ενώ το δάσος έξω από τα παράθυρα του βαγονιού πύκνωνε και οι αποστάσεις ανάμεσα στους σταθμούς μεγάλωναν. Η Σίλιε είχε ορκιστεί πως αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που μετακόμιζαν. Ο άντρας που είχε γνωρίσει λεγόταν Τόρμπερν και είχε σπίτι σε ένα χωριό, το Γκλίμερστρεσκ. Γνωρίστηκαν στο ίντερνετ και μιλούσαν με τις ώρες στο τηλέφωνο. Η Μέγια τον είχε ακούσει να μιλάει με τη βαριά προφορά του από το Νόρλαντ και είχε δει φωτογραφίες του, οι οποίες έδειχναν έναν άντρα με μουστάκι και χοντρό λαιμό, με μάτια που στένευαν σαν κουμπότρυπες όταν χαμογελούσε. Σε μια φωτογραφία κρατούσε ένα ακορντεόν και σε μια δεύτερη στεκόταν πάνω από μια τρύπα στον πάγο, κρατώντας ένα ψάρι με κόκκινα λέπια. Ο Τόρμπερν ήταν ένας *πραγματικός* άντρας, σύμφωνα με τη Σίλιε. Ένας άντρας που ήξερε πώς να επιβιώνει σε ακραίες συνθήκες· ένας άντρας που μπορούσε να τις φροντίσει.

Ο σταθμός στον οποίο κατέβηκαν ήταν μια καλύβα μέσα στα έλατα, κι όταν δοκίμασαν να ανοίξουν την πόρτα του, διαπίστωσαν πως ήταν κλειδωμένη. Κανείς άλλος δεν είχε κατέβει, κι έτσι έμειναν να παρακολουθούν το τρένο να απομακρύνεται και να εξαφανίζεται ανάμεσα στα δέντρα, νιώθοντας εντελώς αβοήθητες. Το έδαφος συνέχισε να δονείται κάτω από τα πόδια τους για αρκετή ώρα. Η Σίλιε άναψε τσιγάρο και άρχισε να κυλάει τη βαλίτσα πάνω στην

ετοιμόρροπη πλατφόρμα, ενώ η Μέγισ παρέμεινε ακίνητη, να ακούει το θρόισμα των δέντρων και το βουητό των αμέτρων κουνουπιών. Ήθελε να ουρλιάξει. Δεν ήθελε να ακολουθήσει τη Σίλιε, ούτε όμως και να μείνει εκεί. Απέναντι από τις ράγες απλωνόταν το σκούρο πράσινο – σχεδόν μαύρο– δάσος, σαν κουρτίνα στα όρια του φωτεινού ουρανού. Χιλιάδες σκιές κινούνταν ανάμεσα στα κλαδιά. Δεν μπορούσε να διακρίνει κάποιο ζώο, ωστόσο ένιωθε πως την παρακολουθούσαν, λες και βρισκόταν καταμεσής μιας πολύβουης πλατείας. Σίγουρα εκατοντάδες ζευγάρια μάτια την είχαν δει.

Η Σίλιε είχε ήδη φτάσει στο ρημαγμένο πάρκινγκ όπου το σκουριασμένο Ford τις περίμενε. Ένας άντρας με πρόσωπο κρυμμένο κάτω από ένα μαύρο καπέλο καθόταν πάνω στο καπό. Σηκώθηκε μόλις την είδε να πλησιάζει και χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας ένα κομμάτι ταμπάκου που είχε κολλήσει στα δόντια του. Ο Τόρμπγκερν φαινόταν πιο μεγαλόσωμος απ' ό,τι στις φωτογραφίες. Περπατούσε με έναν αδέξιο και ανάλαφρο τρόπο, σαν να μην είχε συναίσθηση του όγκου του.

Η Σίλιε άφησε τη βαλίτσα και τον αγκάλιασε σαν να ήταν σημαδούρα μέσα στη θάλασσα από δέντρα. Η Μέγισ κάθισε παράμερα και κοίταξε κάτω, όπου μια πικραλίδα είχε φυτρώσει ανάμεσα σε μια ρωγμή στην ασφάλτο. Μπορούσε να τους ακούσει να φιλιούνται και τις γλώσσες τους να χορεύουν.

«Από δω η κόρη μου, η Μέγισ».

Η Σίλιε σκούπισε τα χείλη της και κούνησε το χέρι της στη Μέγισ. Ο Τόρμπγκερν την παρατήρησε κάτω από το γείσο του καπέλου του, καλωσορίζοντάς τη με την επαρχιώτικη

προφορά του. Η Μέγια κράτησε το βλέμμα της στο έδαφος, για να δείξει πως βρισκόταν εκεί παρά τη θέλησή της.

Το αμάξι του βρομοκοπούσε σαν βρεγμένο σκυλί. Γκρίζες τρίχες ζώου ήταν διάσπαρτες στο πίσω κάθισμα. Κίτρινο αφρολέξ έβγαινε μέσα από την πλάτη του καθίσματος. Η Μέγια κάθισε στην άκρη και άρχισε να ανασαίνει από το στόμα. Η Σίλιε της είχε πει ότι ο Τόρμπγερν ήταν ευκατάστατος, αλλά, κρίνοντας από όσα έβλεπε μέχρι στιγμής, θα ισχυριζόταν το αντίθετο. Στον δρόμο για το σπίτι έβλεπαν μονάχα το ελατόδασος, με ελάχιστα διάσπαρτα κομμάτια χέρσας γης. Κάτι λιμνούλες γυάλιζαν σαν δάκρυα ανάμεσα στα δέντρα. Μέχρι να φτάσουν στο Γκλίμερστρεσκ, ένας κόμπος είχε σχηματιστεί στον λαιμό της Μέγια. Ο Τόρμπγερν άγγιζε τον μηρό της Σίλιε και δεν σήκωνε το χέρι του παρά μόνο για να τους δείξει τα αξιοθέατα: το μικρό σουπερμάρκετ, το σχολείο, την πιτσαρία, το ταχυδρομείο και την τράπεζα. Τα έδειχνε με περηφάνια. Τα σπίτια ήταν μεγάλα και διασκορπισμένα. Όσο οδηγούσαν μεγάλωνε και η απόσταση ανάμεσα στα σπίτια. Δάση, χωράφια και βοσκοτόπια τα χώριζαν.

Κάπου κάπου ακουγόταν από μακριά το γάβγισμα των σκυλιών. Τα μάγουλα της Σίλιε είχαν κοκκινίσει.

«Κοίτα πόσο όμορφα είναι, Μέγια! Μοιάζει με καρτ ποστάλ!»

Ο Τόρμπγερν της είπε να μην ενθουσιάζεται και πολύ, γιατί ζούσε στην άλλη πλευρά του βάλτου. Η Μέγια αναρωτιόταν τι να σήμαινε αυτό. Ο δρόμος άρχισε να στενεύει, το δάσος έκλεινε γύρω τους και σιωπή έπεσε μέσα στο αμάξι. Η Μέγια δυσκολευόταν να αναπνεύσει βλέποντας τα γιγάντια έλατα να περνούν από δίπλα της.

Το σπίτι του Τόρμπγερν βρισκόταν σε ένα απομονωμένο σημείο, σε ένα ξέφωτο. Το διώροφο κτίσμα μπορεί κάποτε να έμοιαζε εντυπωσιακό, ωστόσο η κόκκινη μπογιά του είχε ξεθωριάσει και έμοιαζε να βυθίζεται στο έδαφος. Ένα ψωριάρικο μαύρο σκυλί γάβγιζε, τραβώντας την αλυσίδα στην οποία ήταν δεμένο, καθώς έβγαιναν από το αμάξι. Η Μέγια κοίταξε γύρω της και ένιωσε τα γόνατά της να λύνονται.

«Εδώ είναι το σπίτι μου», είπε ο Τόρμπγερν και έδειξε το μέρος.

«Πόσο ήσυχα και γαλήνια είναι εδώ», είπε η Σίλιε, δίχως κανένα ίχνος ευχαρίστησης στη φωνή της.

Ο Τόρμπγερν κουβάλησε τις βαλίτσες τους και τις άφησε στο παμβρόμικο μαυρισμένο πάτωμα. Το εσωτερικό του σπιτιού έζεχνε μούχλα, κάπνα και πολυκαιρισμένο φαγητό. Οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με σκισμένη ταπετσαρία, και ολόκληρες δεκαετίες είχαν περάσει από τότε που τα έπιπλα ήταν καινούρια. Πάνω στους καφέ ριγέ τοίχους κρέμονταν κέρατα ζώων και μαχαίρια στα θηκάρια τους. Ποτέ της η Μέγια δεν είχε ξαναδεί μαζεμένα τόσο πολλά μαχαίρια. Σκόνη κάλυπτε κάθε επιφάνεια του σπιτιού, το οποίο βρομοκοπούσε. Η Μέγια προσπάθησε, μάταια, να τραβήξει την προσοχή της Σίλιε. Είχε στο πρόσωπό της εκείνο το ψεύτικο χαμόγελο που σήμαινε πως ήταν έτοιμη να ανεχτεί σχεδόν τα πάντα, μα όχι και να παραδεχτεί πως είχε κάνει λάθος.

Τα βογκητά από το ισόγειο σταμάτησαν, δίνοντας τη θέση τους στο κελάηδισμα των πουλιών. Ποτέ της δεν είχε ακούσει τέτοιο υστερικό, τρομακτικό κελάηδισμα. Η ξύλινη οροφή πάνω από το κεφάλι της σχημάτιζε ένα τρίγωνο. Εκατοντάδες ρόζοι στα δοκάρια την κοίταζαν σαν μάτια. Ο Τόρμπγερν είχε σταθεί στη βάση της σκάλας και της είχε

πεί ότι θα μπορούσε να κοιμηθεί στο «τριγωνικό δωμάτιο». Είχε ένα δωμάτιο μόνη της· και είχε περάσει τόσος καιρός από τότε που είχε το δικό της δωμάτιο. Μέχρι τώρα μονάχα τα χέρια πάνω στ' αφτιά της, και όχι οι τοίχοι, τη χώριζαν από τους ήχους του σεξ που έκανε η Σίλιε με τους άντρες της, αλλά και από τους καβγάδες. Συνέχεια καβγάδιζαν. Δεν είχε σημασία πόσο μακριά πήγαιναν οι δυο τους, οι φωνές και οι ήχοι πάντοτε έρχονταν μαζί τους.

*

Ο Δελ δεν κατάλαβε πως ήταν κουρασμένος, μέχρι που βγήκε εκτός δρόμου και το αμάξι άρχισε να ταρακουνιέται. Κατέβασε το παράθυρο και αυτοχαστουκίστηκε. Το μάγουλό του έτσουξε. Το κάθισμα του συνοδηγού ήταν κενό. Η Λίνα είχε εξαφανιστεί. Δεν θα ήταν ευχαριστημένη αν μάθαινε πως έβγαине τα βράδια με το αυτοκίνητο για να την ψάξει. Κάπνισε άλλο ένα τσιγάρο για να κρατηθεί ξύπνιος. Το μάγουλό του ήταν ακόμα κόκκινο από το χαστουκί όταν έφτασε στο Γκλίμερστρεσκ. Στάθμευσε μπροστά από τη στάση του λεωφορείου, κοιτάζοντας περιφρονητικά το υπόστεγο που προστάτευε το παγκάκι και ήταν καλυμμένο από γκράφιτι και κουτσουλιές. Ήταν ακόμα νωρίς και θα περνούσε αρκετή ώρα μέχρι να έρθει το πρώτο λεωφορείο. Ο Δελ βγήκε από το αμάξι και πλησίασε το ξύλινο και γεμάτο γρατσουνιές παγκάκι. Περιτυλίγματα από ζαχαρωτά και μασημένες τσίχλες ήταν σκορπισμένα στο έδαφος. Λακκούβες γεμάτες νερό λαμπύριζαν στον νυχτερινό ήλιο, ωστόσο ο Δελ δεν θυμόταν πως είχε βρέξει. Έκανε δύο γύρους της στάσης και στάθηκε στο ίδιο σημείο όπου είχε σταθεί και η Λίνα όταν

εκείνος είχε κάνει όπισθεν με το αμάξι. Έγειρε τον ώμο του πάνω στο βρόμικο τζάμι, όπως ακριβώς είχε κάνει και η κόρη του, αδιάφορα θα έλεγε κανείς, σαν να ήθελε να δείξει πως δεν το θεωρούσε και μεγάλο θέμα ότι είχε μόλις πιάσει την πρώτη της καλοκαιρινή δουλειά. Θα έκανε δεντροφύτευση ελάτων στο Άργεπλογκ. Θα έπαιρνε καλά λεφτά μέχρι να άρχιζε ξανά το σχολείο. Τίποτα το ιδιαίτερο, δηλαδή.

Εκείνος έφταιγε που είχαν φτάσει νωρίτερα. Εκείνος φοβόταν πως θα έχανε το λεωφορείο και θα πήγαινε καθυστερημένη την πρώτη της μέρα στη δουλειά. Η Λίνα δεν παραπονέθηκε, επειδή ήταν ένα ζεστό πρωινό του Ιούνη και τα πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα. Στεκόταν μόνη της στη στάση, με τον ήλιο να λάμπει πάνω στα παλιά γυαλιά ηλίου που τον κατάφερε με τα πολλά να της δώσει, παρόλο που κάλυπταν το μισό της πρόσωπο. Μπορεί και να τον χαιρέτησε ή να του έστειλε ένα φιλί. Ήταν κάτι που συνήθιζε να κάνει.

Ο νεαρός αστυνομικός φορούσε παρόμοια γυαλιά. Τα στερέωσε στο κεφάλι του καθώς μπήκε στο χολ και έστρεψε τη ματιά του στον Δελ και στην Ανέτ.

«Η κόρη σας δεν πήρε το λεωφορείο το πρωί».

«Αδύνατον», είχε πει ο Δελ. «Εγώ ο ίδιος την πήγα στη στάση!»

Ο αστυνομικός ανασήκωσε τους ώμους και τα γυαλιά γλίστρησαν από το κεφάλι του.

«Η κόρη σας δεν ανέβηκε στο λεωφορείο. Μιλήσαμε με τον οδηγό και τους επιβάτες. Κανείς τους δεν την είδε».

Οι αστυνομικοί και η Ανέτ τον κοίταζαν με βλέμματα βαριά από την υποψία. Μπορούσε να το αισθανθεί. Η περιφρόνηση στις ματιές τους τον σκότωνε· η δύναμή του

εξατμίστηκε. Ήταν ο τελευταίος που την είχε δει ζωντανή. Εκείνος την πήγε με το αμάξι στη στάση, εκείνος ήταν ο υπεύθυνος. Του έκαναν ξανά και ξανά τις ίδιες σιχαμερές ερωτήσεις. Ήθελαν να μάθουν τι ώρα την είχε αφήσει στη στάση και πώς ήταν η Λίνα εκείνο το πρωί. Ήταν χαρούμενη; Μήπως είχαν καβγαδίσει;

Στο τέλος δεν άντεξε. Πήρε μία από τις καρέκλες της κουζίνας και την πέταξε με δύναμη σε έναν από τους αστυνομικούς, που έφυγε τρέχοντας, ζητώντας ενισχύσεις. Ο Δελθυμόταν ακόμα την αίσθηση του παγωμένου ξύλινου πατώματος στο μάγουλό του καθώς τον κρατούσαν κάτω και του περνούσαν χειροπέδες. Θυμόταν τα κλάματα της Ανέτ καθώς τον έπαιρναν μαζί τους. Ποτέ, ωστόσο, δεν τον υπερασπίστηκε. Ούτε τότε ούτε τώρα. Το μοναχοπαιδί τους είχε εξαφανιστεί και εκείνη δεν είχε κάποιον άλλο να κατηγορήσει.

Ο Δελ έβαλε μπροστά τη μηχανή και έκανε όπισθεν, φεύγοντας από τη στάση. Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε που η Λίνα στεκόταν εδώ, στέλνοντάς του φιλιά. Τρία χρόνια και εκείνος εξακολουθούσε να είναι ο τελευταίος που την είχε δει ζωντανή.

*

Η Μέγια θα μπορούσε να μείνει για πάντα στο τριγωνικό δωμάτιο, αν δεν πεινούσε. Όπου και να ζούσαν, δεν μπορούσε να ξεφύγει από την πείνα. Άγγιξε το στομάχι της για να το αναγκάσει να σωπάσει και άνοιξε την πόρτα. Η σκάλα ήταν τόσο στενή, που αναγκαστικά κατέβηκε τα σκαλιά νυχοπατώντας. Μερικά έτριζαν κάτω από το βάρος

της. Δεν υπήρχε λόγος να κάνει ησυχία. Η άδεια κουζίνα ήταν σκοτεινή. Η πόρτα του υπνοδωματίου του Τόρμπιερν ήταν κλειστή. Ο σκύλος βρισκόταν ξαπλωμένος δίπλα της και την παρατηρούσε επιφυλακτικά καθώς πέρασε από μπροστά του. Όταν άνοιξε την εξώπορτα, πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε, ξεγλιστρώντας ανάμεσα από τα πόδια της προτού εκείνη προλάβει να αντιδράσει. Κατούρησε σε έναν θάμνο κι έπειτα άρχισε να κόβει βόλτες στο γρασίδι μυρίζοντας το έδαφος.

«Γιατί άφησες το σκυλί να βγει;»

Η Μέγια δεν είχε δει τη Σίλιε, που καθόταν έξω σε μια καρέκλα δίπλα στον τοίχο. Κάπνιζε και φορούσε ένα φανελένιο πουκάμισο το οποίο η Μέγια δεν είχε ξαναδεί. Τα μαλλιά της έμοιαζαν με λεοντή και τα κουρασμένα μάτια της πρόδιδαν την αϋπνία της.

«Δεν το ήθελα, μόνος του έφυγε».

«Δεν είναι αγόρι», είπε η Σίλιε. «Τη λένε Γιόλι».

«Γιόλι;»

«Ναι».

Η σκυλίτσα, όταν άκουσε το όνομά της, σήκωσε το κεφάλι και επέστρεψε στη βεράντα έπειτα από λίγο. Ξάπλωσε στο σκουρόχρωμο ξύλινο πάτωμα με τη γλώσσα έξω, κρεμασμένη σαν γραβάτα, και τις κοιτούσε επίμονα. Η Σίλιε έδωσε το πακέτο με τα τσιγάρα στη Μέγια, η οποία πρόσεξε πως ο λαιμός της μητέρας της ήταν κόκκινος.

«Τι είναι αυτά τα σημάδια;»

Η Σίλιε κατσούφιασε.

«Μην κάνεις την ηλίθια».

Η Μέγια πήρε ένα τσιγάρο, αν και θα προτιμούσε να φάει κάτι. Ήλπιζε πως η Σίλιε δεν θα της έλεγε περισσότερα,

κι έτσι έστρεψε τα μισόκλειστα μάτια της προς το δάσος. Νόμιζε πως είδε κάτι να κινείται ανάμεσα στα δέντρα. Δεν υπήρχε περίπτωση να πατήσει εκεί πέρα. Τράβηξε μια τζούρα και ένιωσε πάλι εκείνη την αίσθηση ασφυξίας, σαν να βρισκόταν παγιδευμένη.

«Αλήθεια τώρα, θα μείνουμε εδώ;»

Η Σίλιε έβαλε το ένα της πόδι πάνω στο μπράτσο της καρέκλας, φανερώνοντας το μαύρο εσώρουχό της. Κούνησε νευρικά το πόδι.

«Πρέπει να προσπαθήσουμε».

«Γιατί;»

«Γιατί δεν έχουμε άλλη επιλογή».

Η Σίλιε δεν την κοιτούσε πια. Η ευφορία και η χαρά στη φωνή της είχαν εξαφανιστεί. Τα μάτια της ήταν άδεια, αλλά ακουγόταν αποφασισμένη.

«Ο Τόρμπγερν έχει λεφτά. Έχει σπίτι, χωράφια και μια σταθερή δουλειά. Μπορούμε να ζήσουμε μια άνετη ζωή εδώ δίχως να ανησυχούμε πώς θα τη βγάλουμε μέχρι τον επόμενο μήνα».

«Δεν νομίζω ότι η ζωή σε ένα ετοιμόρροπο αχούρι στη μέση του πουθενά λέγεται άνετη».

Δρωσιές εμφανίστηκαν στον λαιμό της Σίλιε, η οποία τις κάλυψε με το χέρι της σαν να προσπαθούσε να τις ελέγξει.

«Δεν αντέχω άλλο», είπε. «Βαρέθηκα να είμαι φτωχή. Χρειάζομαι έναν άντρα να μας φροντίζει, και ο Τόρμπγερν θέλει να το κάνει».

«Είσαι σίγουρη;»

«Για ποιο πράγμα;»

«Πως θέλει».

Η Σίλιε χαμογέλασε.